

Sloní teta oddusá do kuchyně pro banány a pár věder vody, aby si mohli přituknout.

„Poslechni, hraješ fotbal?“ ozve se ze slámy. Fínka přikývne.

„V nějakém klubu?“

„Ne,“ odpoví Fínka. „V kuchyni. A když mě táta vyhodí, tak před domem. Klub nepotřebuju.“

Ze slámy teď vylezly dvě sloní děti a kření se.

A Fínka má hned pocit, že z nich budou docela dobří kamarádi.

„Máte domácí zvířátka?“ chce vědět. Bo a Kim zavrtí hlavou.

„Ne. Naše teta říká, že moc nadělají a je s nimi práce. A ty?“ Fínka pyšně přikývne.

„Morče. Na terase. Chcete ho vidět?“

To byla samozřejmě skoro zbytečná otázka, jasně že Kim a Bo chtějí, a to hned.

Takže nechají vše ležet a přeběhnou přes chodbu k protějším dveřím do bytu Fínky a tatínka.

„Počkejte!“ zastaví je Fínka. „Bohužel to nejde. Můj tatínek vlastně neslyší zvonek. Má v uších Mozarta!“

Ale to Boa ani Kim neodradí. „Bud' bez starostí, slony nikdo nepřeslechne,“ řekne Bo a strašlivě hlasitě zatroubí. Kim zvedne chobot a zabuší jím na dveře. Je to takový hluk, že se roztřeše i zábradlí. Fínka si vyděšeně zacpe uši.

„To je nestydaté! Už jste někdy slyšeli i poledním klidu?“ Paní Loutková supí po schodech nahoru a v závěsu za ní Líza Prudká i starý pan Kovář.

„Vidíš,“ pronese Kim spokojeně a ještě jednou zabuší na Fínčiny dveře. „Slony nikdo nepřeslechne.“

Tatínek rozrazí dveře a ti tři se kolem něj proženou jako vítr.

„Co se totu děje?“ zeptá se tatínek překvapeně a Fínka vykřikne: „Ti noví, jsou tady!“

Tatínek za nimi zírá, jako by snad potkal ducha. Ale na údiv mu nezbylo moc času, protože teď dovnitř vtrhli i ostatní sousedé.

„Co se to tu děje?“ volají. „Ti noví jsou tady,“ vykoktá tatínek.

Tolik lidí v kuchyni Fínky a tatínka často nebývá. A protože je paní Louková docela tlustá, není tu skoro k hnutí, ale vlastně pořád útulně.

„Tak teď popořadě. Co se děje?“ zeptá se tatínek přísně. A tak mu Fínka vysvětlí, co se stalo. Že se nemohla dostat do bytu a že ji Bo a Kim zachránili. „Měli jsem obrovské štěstí, tatínku. Bez slonů, bych nejspíš umřela hlady. A nebo bych se unudila k smrti. A to by přece byla strašlivá škoda, ne?“

To tatínka rozesměje a odpoví, že se mu moc ulevilo, že Fínku vidí živou a zdravou.

„Já to říkám pořád, je dobré mít v domě pár slonů.“ Mrkne na ostatní.

„Víte co? Myslím, že bychom měli být zdvořilí a pozvat naše nové sousedy na šálek kávy. Nejlepší bude, když hned vyrazíme naproti!“

Starý pan Kovář nespokojeně zavrtí hlavou. „No vlastně...“ zamumlá si po vousy. Ale když zahlédne hlubokou vrásku, která se najednou objeví na tatínkově čele, rychle zase zavře pusku a horlivě přikyvuje. Fínka moc dobře ví, že je to tak lepší, protože když se tatínek takhle podívá, není radno sis ním zahrávat. Takže za ním všichni sousedé poslušně krácejí, aby šli těm novým povědět, jak je dobře, že jsou tady.

Fínka, Kim a Bo už se tou dobou starají o morče. Ve třech je to mnohem větší zábava než o samotě. Zkrátka je dobré mít v domě pár slonů. Ale to jí tatínek nemusí říkat. Fínka to sama ví.

Otázky k textu:

- 1) Co mají Fínka a sloní děti společného?
- 2) Jak se dostali sloni a Fínka do bytu tatínka Fínky?
- 3) Jak reagovali sousedi? Proč?
- 4) Jak celý příběh dopadl?
- 5) Co přineslo setkání se slony Fínce?
- 6) Co přineslo setkání s Fínkou slonům?